

Ustrajnost na Pravom putu

Hatib: Salih ibn Muhammed Alu Talib

11. džumadel-uhra 1438. po Hidžri / 10. mart 2017.

Hvala Allahu, Njemu pripada najljepša i najveća hvala, najobilnija i najblagodarnija. Hvala Mu koliko je kapljica kiše i koliko vode bujice nose. Slavljen neka je Gospodar naš, Onaj Koji noću zavija dan, i danom zavija noć, i Koji nas obasipa milošću Svojom, i vidljivom i nevidljivom, i Koji je obećao najljepšu nagradu onima koji budu izvršavali Njegova naređenja, i Koji nas je upozorio na pogubnost slijedenja strasti i onih koji žele da ummet u veliku zabludu odvedu. Svjedočim da je samo Allah Bog, Koji druga nema, i svjedočim da je Muhammed Allahov rob i poslanik, neka je na njega, njegovu časnu porodicu, ashabe, tabiine, i one koji ih slijede u dobročinstvu Allahov blagoslov i mir do Sudnjeg dana.

Allahova oporuka prvima i potonjima jeste da se samo Njega boje: "Mi smo onima kojima je data Knjiga prije vas, a i vama, već zapovijedili da se bojite Allaha." (En-Nisa, 131).

Bogobojaznost, et-takva, vrhunac je svega, i ona vodi svakom dobru i čuva od svakog zla. Najveći slabić je onaj koji ispunjava prohtjeve svoje duše i gaji lažne nade u Allahovu milost, odnosno onaj čiju nadu ne prate konkretna djela, a najpametniji je onaj ko obračunava svoju dušu i radi za život poslije smrti. Uzvišeni Allah kaže: "O narode moj, ovaj dunjalučki život samo je uživanje, a ahiret je, zaista, Kuća vječnog boravka. Ko god učini zlo, samo će zbog njega biti kažnjen, a ko god učini dobro – bio muškarac ili žena, a vjernik je – taj će u Džennet ući; u njemu će bez računa biti opskrbljeni." (El-Mum'in 39–40)

Cijenjeni vjernici! Allah, džellešanuhu, htio je da iskuša vjernike i one koji su se pridružili karavani islama, i ispita njihovo ubjeđenje i iskrenost njihovog vjerovanja, kroz različite i promjenjive situacije, davanjem pobjede čas vjernicima, čas njihovim

neprijateljima, uzdignućem i padom, ponosom i poniženjem. Ko prihvati islam u blagostanju, kvalitet njegovog vjerovanja pokazat će se u iskušenjima, a ko se bude držao vjere običajno, zato što je to trend u njegovom društvu, razotkrit će se u promjenama.

Kada bi blagostanje i pobjeda islama potrajali, islam bi prihvatili oni koji vole blagostanje i obožavaju pobjedu, makar i ne obožavali Allaha.

Ono što najviše uznemirava duše licemjera i zbog čega uzmiču u vremenima teškoća, straha i slabosti jesu učestali prizori iz životopisa Božijih poslanika i historije njihovih naroda.

Jedna skupina Musaovih sljedbenika i vojnika, kada im je njihov vjerovjesnik rekao: “O narode moj, uđite u Blagoslovljenu zemlju koju vam je Allah dodijelio, i ne uzmičite nazad pa da se vratite kao gubitnici” (El-Maide, 21), odgovorili su mu da Svetom zemljom vlada nemilosrdan narod i da oni neće ući dok su oni tamo, i, u najkraćem, izrazili su suštinu svog vjerovanja: “Idite ti i Gospodar tvoj pa se borite, a mi se odavde nećemo micati!!” (El-Maida, 24).

Ovaj mučni prizor ponovio se našem vjerovjesniku Muhammedu, sallallahu alejhi ve sellem, više puta. U suri El-Ahzab, Allah džellešanuhu, navodi primjer duhovnog kraha licemjera, i kaže: “Kad su vam došle i odozgo i odozdo, i kad su oči vaše bile uprte jedino u neprijatelja, a duša došla do grkljana, i kad ste o Allahu svašta pomišljali – tada su vjernici bili u iskušenje stavljeni i ne mogu biti goré uznemireni, kad su licemjeri i oni bolesna srca govorili: ‘Allah i Poslanik Njegov samo su nas obmanjivali kad su nam obećavali!’” (El-Ahzab, 10–12)

Sve što je istina u nepovoljnijem položaju, duše licemjera ih podstiću na bježanje od iste i oslobađanje od njenih obaveza.

U vremenu sveopće muslimanske dekadence, povećava se broj “odmetnika” od vjere i islamskih obaveza, i zagovarača reforme i redefinisavanja islamskih propisa, pod

izgovorom slijeđenja savremenih tokova i mirne koegzistencije sa modernim svijetom i civilizacijom.

Takvi zaboravljaju da je islam, u svojih hiljadu i četiri stotine godina postojanja, više od hiljadu godina imao vlast i nadmoć u svijetu i bio dominantna civilizacija, koja je plijenila svojim dostignućima i koju su svi poštovali.

Više od hiljadu godina sveopćeg uspona njegovih sljedbenika, od nepismenih nomada do predvodnika nauke i civilizacije, od rascjepkanosti do jedinstvenog i najmasovnijeg ummeta, od straha do sveopće sigurnosti, od siromaštva do raskoši svake vrste, od poniženja do vlasti, od slijeđenja do vođstva. “I sjetite se Allahove milosti prema vama kada ste bili jedni drugima neprijatelji, pa je On složio srca vaša i vi ste postali, milošću Njegovom, prijatelji; i bili ste na ivici vatrene jame, pa vas je On nje spasio. (...) Vi ste narod najbolji od svih koji se ikada pojavio” (Ali Imran, 103–110).

Ebu Hurejra, radijallahu anhu, prenosi da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: “Mi smo zadnji, a prvi na Sudnjem danu, prvi ćemo ući u Džennet, iako je njima Knjiga data prije nas, a nama je data poslije njih. Oni su se u vjeri podvojili, a Allah je nas uputio na istinu u kojoj su se oni podvojili.” (Muslim)

Cijenjeni vjernici! I pored svih spomenutih vrijednosti i prednosti, islamski ummet može zapasti u krize i slabosti zbog udaljavanja njegovih sljedbenika od vjere i nedosljednosti u pridržavanju vjerskih učenja, ali samo cjeloviti islam, u formi u kojoj je objavljen od Allaha i po kojem su postupali naši dobri prethodnici, naša je sudbina od koje se ne možemo odvojiti i samo takav islam donosi ispunjenje Božijih obećanja o pobjedi, blagostanju na dunjaluku, Allahovom zadovoljstvu i spasu ulaskom u Džennet na budućem svijetu. Allah, džellešanuhu, kaže: “A one koji preinačuju Allahove dokaze, kada su im već došli, Allah će zaista strahovito kazniti.” (El-Bekara, 211)

Najveća blagodati je blagodati vjere, a ustrajnost na uputi, kojom Allah, džellešanuhu, prosvjetljuje srca, želja je čestitih (salihin), nada onih koji su Allaha spoznali (arifin) i

dova Allahu predanih (muhbitin). S druge strane, posrnuće s Pravog puta bio je najveći strah i žalost pobožnih i najveći vapaj dobročinitelja. Naš Vjerovjesnik često je govorio: “O Ti koji okrećeš srca, učvrsti moje srce u Svojoj vjeri.”

Ashabi su, nakon Poslanikove smrti, posebno radili na svojim dušama, čineći sve da zadrže nivo pobožnosti, koji su postigli sa Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, i na kojem ih je on ostavio. Poznat je slučaj Abdullaha ibn Amra, koga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, savjetovao da bude umjeren u ibadetu i ne opterećuje svoju dušu preko mogućnosti, a on mu je rekao: “Ja mogu više od toga”, ali, kada je ostario, ipak je shvatio da to neće moći ispuniti, pa je, s dozom kajanja, rekao: “Da sam bogdo prihvatio Poslanikovu olakšicu.”

Komentarišući ove njegove riječi, Ibn Tejmijja, Allah mu se smilovao, kaže: “Ovo je kazao iz straha da ne bude od onih koje je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ostavio u jednom stanju, a oni se poslije promijenili.”

Poštovani vjernici! Uzvišeni Allah na posebno je mjesto uzdigao one koji ustrajavaju na Pravom putu. O takvima On kaže: “Ima vjernika koji ispunjavaju zavjet dat Allahu, ima ih koji su poginuli, i ima ih koji to očekuju – nisu ništa izmijenili.” (El-Ahzab, 23)

Islamskom ummetu su danas, kao nikada ranije, potrebni čvrsti i nepokolebljivi stavovi, postojani autoriteti koji će na svojim plećima iznijeti ovu vrlo tešku fazu njegovog fizičkog i duhovnog bitka i dodatne odgovornosti koje su nastale kao rezultat opće rezigniranosti, slabosti, dekadence, prevrtljivosti i duševnog poniženja.

Ova veličanstvena vjera došla je do nas preko velikih ljudi koje je Allah odabrao za ovu tešku misiju, koji su ispunili zavjet dat Allahu, nisu uzimali i nisu pokleknuli, i čija su odlučnost i ustrajnost u teškim vremenima, i žrtvovanje onog najvrednijeg, imali ključnu ulogu u očuvanju vjere i opstanku islamskog vjerzakona. Kada je Huzejfa ibn Jeman, radijallahu anhu, bio na samrti, kod njega je ušao Ebu Mesud el-Ensari i rekao: “O oče Abdullahov, oporuci nam nešto”, a Huzejfa mu je kazao: “A zar nisi postigao jekin, čvrsto uvjerenje, u vjeri? Znaj da je prava zabluda ona u kojoj

budeš smatrao dobrim ono što si smatrao grijehom, i grijehom ono što si smatrao dobrim. Čuvaj se prevrtljivosti, jer Allahova vjera je jedna.”

Duševno poniženje je smrtonosna i neizlječiva bolest koja iznutra slabi snagu i jedinstvo i islamskog ummeta, i umanjuje njegovu otpornost na sumnje koje, među muslimane, ubacuju neprijatelji islama, i sposobnost odupiranja njihovim zavjerama i neprestanim spletkarenjima od kojih gotovo da se brda pokrenu. Čovjek koji je iznutra ponižen predstavlja veliki teret svojoj zajednici i društvu.

Cijenjeni vjernici! Neka vam uvijek bude na umu da siratul-mustekim – Pravi put, kojim hodite, nije nov, niti je tvoj savremenik i vršnjak, nego je on drevni put kojim su, prije vas, hodili vjerovjesnici i učenjaci, šehidi i pobožni ljudi, i oni koje je Allah odabrao i o čijem odabiru govore ajeti: “Reci: ‘Hvala Allahu i mir robovima Njegovim koje je On odabrao!’” (En-Neml, 59); “Mi ćemo učiniti da Knjigu poslije naslijede oni Naši robovi koje Mi izaberemo” (Fatir, 32).

Strpljivost, povjerenje u istinitost Božijeg obećanja, ustrajnost bez kolebanja, zbunjenosti i sumnje najbolji su saveznik vjerniku na dugom i trnovitom putu. Strpljivost, povjerenje i ustrajnost bez obzira na kolebljivost i nepostojanost drugih, i spletke spletkaroša. Allahova pomoć je blizu onima koji je zaslužuju, a zaslužuju je samo oni koji su čvrsti u neimaštini i nedaćama i koji ne poginju glavu pred olujama. “A ti budi strpljiv! Allahovo obećanje je, zaista, istina i neka te nikako ne obmanu oni koji čvrsto ne vjeruju.” (Er-Rum, 60)

Poštovani vjernici! Ummetu je obećana lijepa nagrada za iskušenja kroz koja prolazi, za borbu s nedaćama, pozivanje u vjeru i iskrenu dovu, i obećano mu je jedno od dva dobra u susretu s neprijateljem. Pobjeda će sigurno doći, to je obećanje Gospodara nebesa i Zemlje, i nijednom pojedincu nije dozvoljeno da gubi nadu, pada u očaj, odustaje od dobra i posustaje. Smije li gubiti nadu onaj čiji je Allah pomagač? Ili odustati onaj kome je On potpora? Ili strahovati onaj na čijoj je On strani?

Čestitom vjerniku, a pogotovo radniku za vjeru, ne dolikuje da svoj rad i zalaganje smatra teretom i nametom, i da pada u očaj zbog odstupanja pojedinaca ili grupa od

nekih ili svih propisa islama, jer Uzvišeni je objavio Svom Vjerovjesniku: "Pa zar ćeš ti za njima od tuge svisnuti, ako oni u govor ovaj neće da povjeruju?" (El-Kehf, 6); "A većina ljudi, ma koliko ti želio, neće biti vjernici." (Jusuf, 103)

Briga i tuga stvaraju frustracije, slabe i ometaju čovjeka u dobru, a Allahova odredba će se svakako, u konačnici, desiti i ništa je ne može spriječiti. Musliman je dužan raditi kako na popravljajući sebe tako i na popravljajući drugih ljudi, upućivati dove za njih, biti blag prema njima i voljeti dobro koje čine, njihovo vjerovanje i pridržavanje osnovnih načela islama, izvršavanje farzova i ostavljanje većine grijeha, makar neke i činili.

U islamskom ummetu ima puno dobra, i naša je obaveza da to dobro čuvamo, unapređujemo i branimo ga od zlih nasrtaja, odgajamo sebe i buduće naraštaje u okrilju straha od Allaha i bogobojaznosti, znanja o Njemu, Njegovim propisima i vjerezakonu, ali znanja koje će polučiti konkretna djela i čistoću duše, i biti poputnina i "odjeća" i u blagostanju i u iskušenjima. Ovakav stav pomaže dobročiniteljima u uspostavljanju balansa u njihovom općekorisnom djelovanju i udaljava ih od nepromišljenosti u postupanju i pretjerivanja u reakcijama, a putokaz su Božije riječi: "Vi u Allahovom Poslaniku imate divan uzor za onoga koji se nada Allahovoj milosti i nagradi na onome svijetu, i koji često Allaha spominje." (El-Ahzab, 21)

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, volio je optimizam, prenosio je radosne vijesti, obećavao je lijepu završnicu i naređivao je da se poduzme sve što je potrebno za dolazak do spasa i uspjeha.

Iskušenja imaju svoju mudrost, koju Allah želi pokazati kroz njihovu kosmičku i kadersku, odredbenu dimenziju: "...da nevjernik ostane nevjernik poslije očigledna dokaza, i da vjernik ostane vjernik poslije očigledna dokaza" (El-Enfal, 42).

Iskušenja raskrinkavaju zabludu i njene sljedbenike, vraćaju ummet izvorima ponosa i u okrilje Božije Knjige i sunneta Njegovog Poslanika i ujedinjavaju ga na istini.

"KOLIKO GOD ZNAČAJNA ULOGA HATIBA BILA ZA USPJEH NJEGOVE HUTBE,
NIŠTA MANJE NE ZAOSTAJE NI ODABIR TEME, ODNOSNO MATERIJE
KOJU TOKOM HUTBE ELABORIRA." (PREPOROD)

HUTBE

Zaista je s teškoćom olakšanje, i s iskušenjem izlaz, a Allahova milost je blizu dobročinitelja, i zato radite, širite radosne vijesti i ulijevajte nadu. Čija poputnina budu bogobožnost i dobro djelo, on je blizu spasa, a Allahov je zakon da neće iznevjeriti roba koji se Njemu okrene.

O Ti Koji okrećeš srca, učvrsti naša srca u Svojoj vjeri, i čuvaj nam vjeru koja je naša najveća uzdanica, i čuvaj nam dunjaluk na kojem živimo i ahiret kojem ćemo se vratiti, i učini naš život na ovom svijetu blagoslovljenim, a učini smrt spasom od svakog zla!

Donosite salavate i selame na onoga koga je Allah poslao kao milost svjetovima i uputitelja svih ljudi!

